

Ηρωες,αντιήρωες,ηρωοκάπηλοι...

Δημοσιεύτηκε στις Τετάρτη, 10 Οκτωβρίου 2012 22:24 | Γράφτηκε από τον/την Φιλούμενος |

 Share 2 Tweet 1 Email 0 Share 8

Αξιολόγηση Χρήστη: / 0

Χειρότερο Καλύτερο

Αξιολόγηση

του

Όμηρου Αλεξάνδρου

*

Επιτρέψτε μου να σας διηγηθώ μια προσωπική μου, θλιβερή ιστορία, για να αναδείξω ακόμη ένα λόγο που με κάνει για τόσα χρόνια να αντιπαλεύω το σάπιο πολιτικό και κομματικό κατεστημένο. Στην κοινότητα Λιμνατίου, 15 περίπου χιλιόμετρα βόρεια της Λεμεσού, βρίσκονται δύο προτομές που ανήκουν στον πατέρα μου Βασίλη Αλεξάνδρου και στο θείο μου Δημήτρη Χαραλάμπους. Και οι δυο τους θυσίασαν την ζωή τους στα 30 τους χρόνια περί το τέλος του αγώνα της Ε.Ο.Κ.Α 1955-1959, εναντίον των Άγγλων. Η απώλεια του πατέρα μου σε ηλικία περίπου 4 ετών, σήμαινε για μένα και την οικογένειά μου τεράστιες στερήσεις και δοκιμασίες από κάθε άποψη. Τον πόνο της απώλειας τον απάλυνε όμως η προσδοκία για ένα καλύτερο μέλλον για την

Κύπρο μας.

Μετά το τέλος των σπουδών μου στο εξωτερικό και παρά το γεγονός ότι είχα μια καλή και αποδοτική εργασία προτίμησα να επιστρέψω στην Κύπρο γιατί για εμένα η Κύπρος σήμαινε κάτι πολύ περισσότερο από μια χώρα διαμονής. Με την επάνοδο μου στην Κύπρο ξεκίνησε και η κόντρα μου με το κομματικό κατεστημένο. Ποτέ δεν μπόρεσα να ξεπεράσω και να ξεχάσω τα τραγικά γεγονότα της προδοσίας του

1974 και της τουρκικής εισβολής που ακολούθησε, ούτε ποτέ θα συγχωρέσω αυτούς τους ανόητους και αμετανόητους που τα δημιούργησαν.

Η πρώτη μεγάλη κόντρα μου με το κομματικό κατεστημένο, και πιο συγκεκριμένα με το κόμμα του Δημοκρατικού Συναγερμού, του οποίου ηγείτο τότε ο πρώην Πρόεδρος Γλαύκος Κληρίδης, ξεκίνησε με την απόφαση της κατασκευής των πιο πάνω προτομών. Κάποια φανατικά μυαλά του ΔΗ.ΣΥ επέμεναν οι προτομές να τοποθετηθούν εντός ενός πολύ μικρού χώρου στην είσοδο του Σωματείου που έφερε το όνομα των δύο Ηρώων. Η επιμονή τους αυτή να τοποθετηθούν οι προτομές στο σωματείο που ελεγχόταν 100% από το ΔΗ.ΣΥ και όχι σε κοινό χώρο που θα ήταν προσβάσιμος σε όλους, ανεξάρτητα από κομματική τοποθέτηση, με βρήκε κάθετα αντίθετο. Τελικά επικράτησε η άποψη μου να τοποθετηθούν σε κοινό χώρο, γιατί αυτή η άποψη υποστηρίχθηκε και από ειδικούς και από την τότε κυβέρνηση Βασιλείου που θα στήριζε και οικονομικά το όλο έργο.

Στην συνέχεια τα προβλήματα κορυφώθηκαν με την επιμονή του ΔΗ.ΣΥ να διοργανώνει και να κατηλεύεται πολιτικά τα ετήσια μνημόσυνα των Ηρώων. Κάθε Οκτώβριο μήνα, το ένα στέλεχος του ΔΗ.ΣΥ μετά το άλλο έριζαν ποιος θα εκφωνούσε τον επιμνημόσυνο λόγο εντός της εκκλησίας, λόγος ο οποίος αντί να περιορίζεται στη θυσία των Ηρώων, ήταν ένας οχετός από συνθήματα κομματικού

περιεχομένου και αυτοπροβολής. Τέτοια φαινόμενα δεν είχαν μόνο την δική μου αντίδραση αλλά οδήγησαν σταδιακά και την πλειονότητα των κατοίκων της κοινότητας να απέχουν, με αποτέλεσμα το ακροατήριο να περιορίζεται στους κουβαλητούς του ΔΗ.ΣΥ. Περί το τέλος του 1999 και με αφορμή το έγκλημα του χρηματιστηρίου, το οποίο υπέθαλψε κυρίως η τότε κυβέρνηση Κληρίδη και το νυν κόμμα του νυν Προέδρου του ΔΗ.ΣΥ και υποψήφιου για τις επερχόμενες προεδρικές εκλογές Νίκου Χρυσάνθου Αναστασιάδη, πήρα πρωτοβουλία με στόχο τα μνημόσυνα να διοργανώνονται από το Κοινοτικό Συμβούλιο, μακριά από κομματικές σκοπιμότητες. Ενώ αρχικά η πρότασή μου βρήκε απήχηση σε όλους

στην κοινότητα, με παρέμβαση σκληροπυρηνικών στοιχείων του ΔΗ.ΣΥ ανατράπηκαν

όλα.

Σαν αποτέλεσμα των πιο πάνω, με επιστολή μου προς τον τότε Πρόεδρο Κληρίδη και τον Πρόεδρο του ΔΗ.ΣΥ Νίκο Αναστασιάδη τους πληροφορούσα ότι εγώ και η οικογένειά μου δεν επιθυμούσαμε να εκφωνούν λόγο στα μνημόσυνα των Ηρώων και να κατηλεύονται πολιτικά το όνομα του πατέρα μου.

Την Κυριακή 7/10/2012, ο Νίκος Αναστασιάδης, υποψήφιος στις Προεδρικές Εκλογές του Φεβρουαρίου 2013, στα πλαίσια της προεκλογικής του εκστρατείας πήρε κάμποσους κουβαλητούς και κάμποσους δημοσιογράφους και μετέβηκε στην κοινότητα για να εκφωνήσει επιμνημόσυνο λόγο και να "πει τα γνωστά τα δικά του" όπως κάνουν και οι υπόλοιποι δικοί του για τόσα χρόνια. Και μετά περιμένουμε εμείς οι ανώριμοι πολίτες, ότι ο κατ' εξοχή εκπρόσωπος του αρρωστημένου κομματικού κατεστημένου, Νίκος Αναστασιάδης και οι όμοιοι του θα φέρουν την ενότητα και το ήπιο πολιτικό κλίμα που τόσο χρειάζεται αυτός ο τόπος για να βγει από τον χάος που τον έχουν οδηγήσει.

Η αρρωστημένη φιλοδοξία του Νίκου Αναστασιάδη να γίνει πρόεδρος της Κυπριακής Δημοκρατίας τον έχει κάνει αγνώριστο. Τον βλέπεις, αφότου εξήγγειλε την υποψηφιότητά του, να χρησιμοποιεί τέτοιο ήπιο και ήρεμο πολιτικό λόγο που δεν ξέρεις τι να κάνεις με τόση υποκρισία, να κλάψεις ή να γελάσεις. Από την μια τον λυπάσαι που υποφέρει τόσο πολύ για να κρύβει τον πραγματικό του χαρακτήρα από την άλλη σε κάνει να αναρωτιέσαι αν είναι άνθρωπος η μεταλλαγμένος χαμελέωντας. Έχει ανατρέψει πλήρως τις πολιτικές του θέσεις και τα έχει δώσει όλα στην "πόρνη της πολιτικής ζωής της Κύπρου" (το ΔΗ.ΚΟ), προκειμένου να έχει την στήριξη του. Αυτές δεν είναι συμπεριφορές σύγχρονων και τίμων πολιτικών αλλά εμπαιγμός και υποτίμηση της νοημοσύνης μας, όση φυσικά μας απέμεινε αφού ακόμα αποδεχόμαστε αυτές τις νοσηρές καταστάσεις.

Κάθε πολιτικός χώρος έχει τους δικούς του ήρωες, η δεξιά έχει τους ήρωες της Ε.Ο.Κ.Α 1955-59, η αριστερά έχει τους ήρωες και τα θύματα του πραξικοπήματος και της τουρκικής εισβολής του 1974 και τέλος τον Ιούλιο του 2011 προστέθηκαν οι ήρωες και τα θύματα του γραφικού Χριστόφια για να μας

συγχύσουν ακόμη περισσότερο. Αν αυτοί οι ήρωες/θύματα μπορούσαν να διαβλέψουν στο μέλλον και να δουν όλα αυτά τα ρεμάλια του κομματικού κατεστημένου, που θα οδηγούσαν την Κύπρο μας, σίγουρα θα ενεργούσαν διαφορετικά. Τα κόκαλα τους τρίζουν εκεί που βρίσκονται. Αν είχαν την

δυνατότητα σήμερα να αναστηθούν, σίγουρα το πρώτο πράγμα που θα έκαναν ήταν να εκτελέσουν εν ψυχρώ έναν, έναν όλους τους άθλιους πρωταγωνιστές του κομματικού κατεστημένου που έδωσαν την μισή Κύπρο στους Τούρκους το 1974, την υπόλοιπη μισή στους μασόνους του Χρηματιστηρίου το 1999 και έτσι δεν θα θρηνούσαμε σήμερα ούτε για τα θύματα της ΗΛΙΟΣ, ούτε για τα θύματα της

έκρηξης του Μαρί, ούτε τέλος θα θρηνούσαμε για την πτώχευση της Κύπρου.

Δεν χρειαζόμαστε άλλους ήρωες, ούτε άλλα μνημεία ηρώων, χρειαζόμαστε ώριμους πολιτικά πολίτες και έναν μόνο μνημείο, "Μνημείο Αυτογνωσίας" για να το βλέπουμε και να αντιλαμβανόμαστε πόσο ηλίθιοι ήμαστε που αφήσαμε όλους αυτούς τους άχρηστους πολιτικούς να καταστρέψουν αυτόν το επίγειο παράδεισο που μας χάρισε ο Θεός...

[Πηγή](#)